

ДВУБОЙ

Както пламнала земя презъ дълга суша
тлѣе и задъхана жадува топълъ дъждъ,
тъй и ти, сърдце, горѣ и въ жажда се задушваше
за това, че въ толкова години ти люби веднѣжъ.

И сега, когато надъ свѣта стърчатъ зенити
и желѣзни орляци съ крила засѣнчватъ земното кълбо,
ти настрѣхна, като конь подъ ескадроннитѣ копита
и противъ ума се хвърли въ кървавъ и неравенъ бой.

Азъ не те виня, сърдце задъхано, ни мразя,
ти отъ жажда колѣннич днесъ предъ бистъръ оазисъ,
но недей съ такава яростъ да нападашъ и погазвашъ
на ума упрѣка любимъ. Не си днесъ право ти, не си,

че се влюби въ това обикнато момиче!
Мигаръ ти не знаеше, че предъ тебе другъ
съ много буйна жаръ го нѣжно заобича,
та душата ми ти днеска поришъ, като съ плугъ.